

Capitolul unu

La sfârșitul iernii celui de-al șaptesprezecelea an al vieții mele, mama a hotărât că eram prea deprimată, probabil din cauză că ieșeam arareori din casă, stăteam mult timp în pat, citeam întruna aceeași carte, mâncam din când în când și îmi petreceam o bună parte din timpul liber, pe care îl aveam din belșug, gândindu-mă la moarte.

Când citești o broșură sau un site sau orice

altceva despre cancer, printre efectele secundare prezentate găsești întotdeauna depresia. Dar, de fapt, depresia nu este un efect secundar al cancerului. Depresia este un efect secundar al morții. (Și cancerul este un efect secundar al morții. Cam totul e, zău.) Dar mama credea că aveam nevoie de tratament, așa că m-a dus la domnul doctor Jim, care a fost de acord că într-adevăr înotam într-o depresie clinică, totală și paralizantă, astfel că medicamentele au trebuit să fie adaptate și eu a trebuit să mă înscriu într-un Grup de Sprijin, care se întrunea săptămânal.

Grupul de Sprijin punea în scenă o distribuție schimbătoare de personaje care se aflau în diferite stadii de boli pricinuite de tumori. De ce se schimba distribuția? Un efect secundar al morții.

Desigur, Grupul de Sprijin era al naibii de

deprimant. Se întrunea în fiecare miercuri în subsolul unei biserici episcopale din piatră, sub formă de cruce. Ne așezam în cerc chiar în mijlocul crucii, unde se uneau cele două plăci de lemn și unde ar fi trebuit să se afle inima lui Iisus.

Am observat asta din cauză că Patrick, conducătorul Grupului de Sprijin și singura persoană din sală care avea peste optsprezece ani, vorbea despre inima lui Iisus la fiecare afurisită de întrunire, despre cum noi, tinerii supraviețuitori ai cancerului, ne aflam chiar în inima sacră a lui Hristos și toate alea.

În inima Domnului, lucrurile se desfășurau în felul următor: cei șase sau șapte sau zece dintre noi intram (pe propriile picioare sau în scaunul cu roțile), beam limonadă și înfulecam niște prăjiturile dintr-o ofertă amărâtă, ne așezam în Cercul Încrederii și îl ascultam pe

Patrick spunând pentru a mia oară povestea vieții lui extrem de nefericite — că avusese cancer la boașe și medicii îi spusese că o să moară, dar el n-a murit, iar acum se afla aici cu noi, un adult în toată firea, stând în pivnița unei biserici în cel de-al 137-lea cel mai frumos oraș din America, divorțat, înnebunit după jocuri video, lipsit aproape în totalitate de prieteni, de-abia câștigând niște bani prin cercetarea trecutului său cancerigen, încercând ușor-ușor să își termine masterul care nu îi va îmbunătăți perspectivele în carieră, așteptând, asemenea nouă, ca sabia lui Damocles de deasupra capului său să cadă și să-i ofere ușurarea de care a scăpat acum mulți ani când cancerul i-a luat ambele testicule și i-a lăsat în schimb acel lucru pe care cel mai generos suflet l-ar numi viață.

ȘI VOI AȚI PUTEA FI NOROCOȘI!

Apoi ne prezentam. Nume. Vârstă. Diagnostic. Cum ne simțim azi. Eu sunt Hazel, spuneam când îmi venea rândul. Am șaisprezece ani. Inițial am avut probleme cu tiroida, dar acum ceva timp am făcut metastază la plămâni. Și mă simt bine.

Odată ce terminam cu prezentările, Patrick ne întreba mereu dacă cineva avea ceva de împărtășit. Apoi începeau lucrurile care te scoteau din sărite: toată lumea vorbea despre lupte și bătălii date și despre a câștiga și a da înapoi și a face examinări imagistice. Dar, ca să fiu cinstită, Patrick ne lăsa să vorbim și despre moarte, cu toate că mulți dintre ei nu erau pe moarte. Cei mai mulți aveau să ajungă la vârsta maturității, la fel ca Patrick.

(Ceea ce însemna că era multă competitivitate, pentru că ei nu voiau să învingă doar cancerul, ci și pe ceilalți oameni din